

Arrest

nr. 205 583 van 20 juni 2018
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2017 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2017 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummer X en rolnummer X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft verzoeker aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 augustus 2015, verklaart er zich op 5 augustus 2015 vluchteling.

2.2. Bij 's Raads arrest nummer X van 13 april 2016 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2.3. Op 2 mei 2016 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

2.4. Op 20 juni 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Landi Karez in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U bent Pashtoen van etnische origine en bent een soennitische moslim. U bent op 27 oktober 2013 gehuwd met Fatima, met wie u twee kinderen hebt.

Na uw opleiding tot burgerlijk ingenieur aan de universiteit van Paktia vond u in december 2012 werk bij de bouwfirma Front Line. U werkte als ingenieur voor deze firma die onder andere op de luchthaven van Kandahar bouwprojecten uitvoerde voor de buitenlandse strijdkrachten. Op 11 juni 2013 werd uw familie thuis in Landi Karez lastig gevallen door de Taliban, die naar u op zoek waren. U was echter niet thuis maar verbleef op dat moment voor uw werk op de luchthaven van Kandahar. Enkele dagen na dit incident, op 15 juni 2013, kwam u naar huis. Toen u nog eens enkele dagen later, op 21 juni 2013, naar de moskee was gegaan voor het gebed, werd u daar door de Taliban tegengehouden. Ze eisten dat u met hen mee zou gaan maar u weigerde dit. Hierop werd u geslagen. U verloor vier tanden en er werd in uw linkerdijs gestoken. Door de tussenkomst van de dorpingen kon u echter ontkomen. Vervolgens ging u voor verzorging tot 15 oktober 2013 naar Kabul, waarna u terugkeerde naar uw werk in Kandahar. Toen u op de 27e van dezelfde maand terug naar huis keerde om er te huwen, vernam u dat de dorpingen aan de Taliban beloofd hadden dat u zou stoppen met uw werk. U wilde echter helemaal niet stoppen met uw werk. Daarom belde u met uw schoonvader wiens neef, R. genaamd, een vooraanstaand commandant van de Taliban was. Via diens broer S. verkreeg uw schoonvader het telefoonnummer van R., dat hij op zijn beurt aan u doorspeelde. U belde met R. en verkreeg dat hij de lokale Taliban opdroeg u niet langer te vervolgen.

In januari 2014 kwam R. samen met twee neven om bij een drone-aanval. S. werd in de nasleep van dit incident gearresteerd door de autoriteiten, omdat hij ervan werd verdacht te spioneren voor de Taliban.

In juni van datzelfde jaar 2014 stopte u met uw werkzaamheden voor Front Line en kwam u terug permanent thuis in Landi Karez wonen.

Een jaar later, in juni 2015, werd S. vrijgelaten. Na zijn vrijlating beschuldigde S. u ervan een hand te hebben gehad in de moord op R.. Op 15 juni 2015 werd uw huis, toen u niet thuis was, aangevallen door de Taliban, die uw kamer in brand staken. Toen u dit vernam, vluchtte u naar een vriend van u die woonachtig is in de provincie Paktia, van waaruit u in juli 2015 Afghanistan ontvluchtte.

U kwam op 3 augustus 2015 in België aan en diende een asielaanvraag in op 5 augustus 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een toegangsbadge; een bankkaart; een getuigschrift van het Afghaanse ministerie van onderwijs (dd. 13.03.2007), een diploma van de universiteit van Paktia (dd. 13.11.2012); een diploma van de 'Skill Development Council' van N.W.F.P. Peshawar (dd. 26.01.2010); een certificaat van APTECH (dd. 16.012.2009); een getuigschrift van het Afghaanse ministerie van onderwijs op naam van uw echtgenote; een kopie van uw taskara; een medisch getuigschrift (dd. 03.11.2015); een certificaat van Front Line (dd. 30.07.2014); twee

bevestigingsbrieven van Front Line; een door u handgeschreven brief ter begeleiding van de documenten die u na het interview neerlegde bij het CGVS en een enveloppe.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 november 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 13 april 2016 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. De asielinstanties oordeelden dat u het niet aannemelijk maakte dat u van december 2012 tot juni 2014 als ingenieur voor de firma Front Line werkzaam was op de luchthaven van Kandahar, waardoor er ook geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring als zou u omwille van deze tewerkstelling door de Taliban zijn gevisieerd. Het CGVS en de RvV meenden bovendien dat u zich aan de situatie van onveiligheid in Logar kon onttrekken door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 2 mei 2016 een tweede asielaanvraag ingediend. Het CGVS heeft uw tweede asielaanvraag op 20 mei 2016 in overweging genomen. Op 24 mei 2017 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U herhaalt dat u voor het bedrijf Front Line werkte en problemen kende met de Taliban en legt diverse documenten neer die uw identiteit en uw activiteiten als ingenieur voor dit bedrijf dienen te staven. Het betreft een taskara, een e-mail van uw voormalige manager bij Front Line, een print van een Facebookgesprek met deze persoon, een bevestigingsbrief van een andere Amerikaan met wie u samenwerkte, enkele foto's in verband met uw werk, een e-mailadres van een projectleider, een e-mailadres van de administratie van Front Line, een contract van een ander bedrijf waarvoor u gewerkt heeft, een contract van één van de projecten waaraan u hebt meegewerkt, een e-mail van Front Line waarin u meermaals genoemd wordt, een e-mail van uw sociaal assistent die de Amerikaanse ambassade contacteerde en een kopie van een werkbadge. Verder overhandigt u een foto van uw neef die voor de autoriteiten werkte en gedood werd, een DHL enveloppe en een attest in verband met uw psychologische problemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS op 30 november 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij onder meer tot de vaststelling kwam dat u het niet aannemelijk maakte een werknemer van Front Line te zijn geweest. De RvV kwam met het arrest van 13 april 2016 tot een soortgelijke conclusie. Naar aanleiding van uw tweede en huidige aanvraag blijkt u in het bezit van bijkomende documenten en e-mails die uw activiteiten voor Front Line dienen te staven. Los van de bemerking dat u minstens een deel van deze stukken naar aanleiding van uw eerste asielprocedure had kunnen neerleggen, kan uit het bijkomend bewijs worden afgeleid dat u uw werkzaamheden voor Front Line in Kandahar afdoende aantoonde en dat u het bijgevolg geloofwaardig maakt als ingenieur voor dit bedrijf actief te zijn geweest.

Er dient echter te worden opgemerkt dat er ernstige vragen rijzen bij uw verklaring als zou u omwille van deze activiteiten door de Taliban zijn gevisieerd.

Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat dit verhaal geen vervolg lijkt te kennen. U beweert dat de Taliban op 15 juni 2015 naar uw huis zijn gekomen, dat u daar niet aanwezig was en dat ze vervolgens uw kamer in brand hebben gestoken (CGVS, p.12). Dit is intussen bijna twee jaar geleden. Gevraagd welke problemen uw familie sindsdien nog heeft gekend, antwoordt u dat u het niet weet. U zou het ook niet hebben gevraagd omdat uw "situatie niet goed is" (CGVS, p.13). Het is niet geloofwaardig dat u uw familie en echtgenote zou achterlaten in een volatiele regio als Mohammad Agha (CGVS, p.7), om vervolgens niet eens meer te informeren naar de mogelijke vervolgingsfeiten die er na uw vertrek nog zouden zijn geweest. U argumenteert even later dat iedereen weet dat u daar niet meer bent (CGVS, p.13). Dit kan niet overtuigen. Mocht u werkelijk worden verdacht van het verraden van een belangrijke commandant van de Taliban, dan kan worden verondersteld dat de Taliban niet alleen u maar ook uw familie zouden willen treffen. Dat de Taliban de afgelopen twee jaar blijkbaar niets meer van zich zouden hebben laten horen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Het CGVS wil er voorts op wijzen dat u, ondanks de zogezegde bedreigingen, met uw activiteiten bent verder gegaan en dat u deze pas staakte toen er geen bouwprojecten meer waren in de "green zone" waar u altijd actief bent geweest (CGVS, p.5). Dat u uw contract heeft uitgedaan en uw activiteiten pas een jaar na de eerste beweerde bedreiging staakte, ondergraaft uw beweerde vrees verder.

U argumenteert dat u via uw schoonvader in contact kwam met een commandant van de Taliban en dat hij ervoor zorgde dat de bedreigingen ophielden. Echter, dit is allemaal zeer weinig geloofwaardig gebleken. Ten eerste weet u bijzonder weinig over deze R.. U verklaart dat hij in Hesarak en Khaki Jabar actief was maar heeft verder geen informatie over zijn bezigheden (CGVS, p.12). Waarom hij zo invloedrijk zou zijn, weet u niet te verduidelijken (CGVS, p.12).

Of hij behalve S. nog andere broers had, kan u niet zeggen (CGVS, p.12). Waar precies hij om het leven zou zijn gekomen, is u ook niet bekend (CGVS, p.11). U stelt voorts dat S. gearresteerd werd maar weet niet wanneer dit gebeurde, noch kan u zeggen in welke gevangenis hij ongeveer een jaar zou zijn opgesloten (CGVS, p.12). Hoewel uit uw relaas moet blijken dat uw schoonvader contacten had met deze S., heeft u ook niet meer info over deze Talib, over wat deze persoon momenteel zou doen of over wat hij van u wil, nu u uw activiteiten voor de buitenlanders al zeer geruime tijd gestaakt heeft. U zegt dat u daar niet naar vraagt (CGVS, p.15), wat opnieuw ten zeerste verbaast. Dergelijke gebrekkige kennis en desinteresse zijn opmerkelijk.

Nog opmerkelijker is bovendien dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ geen enkele melding maakte van commandant R., diens tussenkomst en dood, noch van de arrestatie van zijn broer en van de problemen die u vervolgens met deze S. zou hebben gekend. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u onder druk werd gezet door de tolk en dat u het allemaal zeer kort moest houden (CGVS, p.14). Uw argumentatie kan allesbehalve overtuigen, te meer u bij de DVZ ook uitdrukkelijk zei dat de Taliban u viseerden omdat u voor de buitenlanders werkte. Uw directe vluchtaanleiding, namelijk het feit dat u verantwoordelijk zou worden geacht voor de dood van een belangrijk commandant van de Taliban en u als gevolg hiervan een jaar na het staken van uw activiteiten opnieuw problemen zou hebben gekend, zou u aldus geheel onvermeld hebben gelaten. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Uw verklaring als zou u zich niet goed hebben gevoeld (CGVS, p.14), kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet vermelden van dit essentieel element van uw asielrelaas, meer bepaald de aanzet tot uw vertrek.

Nog andere verklaringen bevestigen dat aan de door u ingeroepen asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Zo weet u niet of de Taliban die u op 21 juni 2013 zouden hebben afgeranseld, ook diegenen waren die enkele dagen eerder een dreigbrief zouden hebben afgeleverd. U zegt dat u dit niet aan uw ouders gevraagd heeft (CGVS, p.10). Gevraagd of het om personen ging die ook uw familie onbekend waren, antwoordt u dat u het niet weet, dat het misschien zelfs familieleden waren die u viseerden (CGVS, p.10). Dit is toch allemaal bijzonder vaag en speculatief. Ook als u gevraagd wordt of de mensen die u op 21 juni 2013 sloegen de personen zijn die twee jaar later brand stichtten, zegt u dat u dat niet weet, dat u daar niet mee bezig was (CGVS, p.13). Voorts kan nog worden opgemerkt dat u heden verklaart dat u na die brandstichting naar een vriend in het district Chamkanay in de provincie Paktia bent gevlucht. U zou daar nog twee weken hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS, p.12, 13). Dit element ontbreekt eveneens in het relaas zoals u het bij de DVZ bracht. U gaf daar aan dat u tot uw vertrek uit Afghanistan in Landi Karez in Mohammad Agha verbleef (verklaring DVZ d.d. 23.09.2015, vraag 10). U beweert dat het u niet gevraagd werd en dat u wel gezegd heeft dat uw reis in Paktia begon (CGVS, p.15). Dat blijkt evenwel nergens uit het verslag van de DVZ.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat u tal van documenten in verband met uw activiteiten voor Front Line kan neerleggen maar dat u niet in het bezit blijkt van enig document dat uw beweerde problemen zou kunnen staven. Het is merkwaardig dat de dreigbrief die u ooit zou hebben ontvangen, als enige document in de brand van 15 juni 2015 verloren zou zijn gegaan.

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt tot de conclusie dat de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, zoals het CGVS ook al opmerkte in de weigeringsbeslissing van 30 november 2015 en zoals de RvV bevestigd heeft, blijkt dat u een hoogopgeleid persoon bent die een universitaire opleiding in de burgerlijke ingenieurswetenschappen genoot. Daarnaast volgde u nog verschillende opleidingen, waaronder Engels en verschillende wetenschappelijke vakken (zie gehoorverslag CGVS d.d. 10.11.2015, p.7-8). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u al enkele jaren als ingenieur gewerkt heeft en mee instond voor de uitvoering van diverse bouwprojecten. U beschikt dus over de vaardigheden om in Kabul aan werk te geraken. Bovendien bent u vertrouwd met het leven in de stad Kabul. Voor u uw studies aan de universiteit van Paktia begon, hebt u immers een jaar in Kabul gestudeerd en gewoond. U huurde er zelf een kamer (zie gehoorverslag CGVS d.d. 10.11.2015, p.7). Verder wordt opgemerkt dat u zich in Kabul op een belangrijk netwerk kan beroepen aangezien uw echtgenote van de provincie Kabul afkomstig is en uw schoonvader, een voormalig directeur van een meisjesschool, daar nog steeds woont (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.11.2015, p.6 en 19-20). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te weerleggen. De taskara, de e-mails van voormalige Front Line collega's, de print van een Facebookgesprek, de bevestigingsbrief van een collega, de foto's, de e-mailadressen, de e-mail van een sociaal assistent en de contracten bevestigen uw identiteit en beroepsactiviteiten die in deze beslissing niet ter discussie staan. De foto van een overledene die uw neef zou zijn, toont nog niet aan dat deze man op een gewelddadige manier om het leven kwam, laat staan dat u hiermee aantoont dat u zelf door de Taliban zou zijn gevisieerd. Het medisch attest maakt melding van mentale problemen, zoals slaapstoornissen, angsten en neiging tot depressiviteit. Dat deze moeilijkheden te wijten zouden zijn aan uw beweerdde problemen met de Taliban, is evenwel niet aannemelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal toegeeft *“dat zijn eerdere gevolgtrekkingen foutief waren en de eerste beslissing compleet foutief was, wanneer geen geloof werd gehecht aan het feit dat verzoeker als ingenieur voor Front Line werkzaam was”*. Hij stelt dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout beging en dat in de bestreden beslissing evenzeer een dergelijke beoordelingsfout wordt gemaakt. Hij voert aan dat hij *“wel degelijk diverse effectieve en tastbare bewijzen heeft aangeleverd, welke zijn vluchtrelaas ondersteunen, zodat het CGVS opnieuw een manifeste beoordelingsfout beging”*. Hij wijst erop dat in het feitenrelaas in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij door de taliban werd geslagen, waardoor hij vier tanden verloor, en dat hij in zijn linker dij werd gestoken, terwijl hij heeft verklaard dat hij met een mes werd gestoken in zijn romp en in zijn dij werd geschoten.

Verder stelt verzoeker dat hij niet specifiek heeft geïnformeerd naar wat er is gebeurd na 15 juni 2015 uit zelfbescherming, temeer daar zijn ouders hem hierover niets meer vertelden zodat hij hen niet opnieuw wilde verontrusten door vragen te stellen. Dat er wel degelijk nog problemen zijn, blijkt volgens hem uit zijn verklaring dat zijn jongste broer niet meer naar school gaat omwille van de onrust en dat zijn familie in grote angst leeft. Hij wijst er voorts op dat er in zijn dorp geen internet is, dat hij slechts beperkt contact heeft met zijn familie en dat hij tijdens deze contacten informeert naar hun algemeen welzijn. Hij wijst er tevens op dat hij ervan op de hoogte is dat de familie van S. zijn schoonzus opeiste bij zijn schoonvader als compensatie voor de dood van R.. Hij stelt verder dat de gehele omgeving op de hoogte is van het feit dat hij het land heeft verlaten, *“zodat het voor de taliban nog weinig zin heeft om op zoek te gaan naar verzoeker, terwijl iedereen weet dat hij in het buitenland vertoeft”*. Hij meent dat in de bestreden beslissing geen onderbouwde motivering wordt gegeven voor de bewering dat de taliban zeker ook zijn familie zou willen viseren wanneer hij zelf niet kan worden aangetroffen. Voorts wijst verzoeker op zijn verklaring dat zijn werk bij Front Line voor hem een droomjob was die hij niet snel wilde opgeven. Hij wijst dienaangaande nog op het volgende: *“Bovendien is verzoeker na deze aanval naar Kabul gegaan voor verzorging en is vandaar naar Kandahar gereisd waar hij zijn werkzaamheden verderzette. Verzoeker is dus niet meer naar zijn teruggekeerd, zodat hij ook niet verwachtte nog problemen te hebben met de taliban. Het is pas nadat verzoeker enkele maanden later voor een korte periode naar zijn dorp terugkeerde voor zijn huwelijk, dat hij vernam dat de dorpingen aan de taliban beloofd hadden dat verzoeker zijn job zou opzeggen. Middels tussenkomst van R. verkreeg verzoeker dat de lokale taliban hem niet meer zou vervolgen, zodat er geen reden (meer) was om zijn werk te verlaten.”*

Vervolgens stelt verzoeker dat hij uiteraard weinig weet over R., daar hij deze slechts één keer heeft gecontacteerd nadat hij diens telefoonnummer via zijn schoonvader verkreeg. Hij meent dat niet kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de bezigheden van R., van de samenstelling van diens gezin en van de plaats van zijn overlijden. Hij wijst erop dat hij het nieuws van het overlijden van R. en zijn neven slechts terloops van zijn echtgenote vernam toen hij aan het werk was. Voor verzoeker telde enkel dat deze persoon ervoor kon zorgen dat de lokale taliban hem met rust lieten; verder had hij geen enkele interesse in R.. Ook met S. had hij geen uitstaans, zo stelt verzoeker. S. bezorgde het telefoonnummer van R. aan verzoekers schoonvader en niet aan verzoeker zelf, zo merkt verzoeker bovendien op. Ook wijst hij erop dat hij zich tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed voelde en dat hij aan het vasten was, alsook dat hij er door de tolk onder druk werd gezet om zijn verklaringen slechts heel kort uiteen te zetten daar hem later tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid zou worden geboden om alles gedetailleerd te vertellen.

Verder stelt verzoeker dat de talibanleden hun gezichten steeds bedekken, zodat ze onherkenbaar zijn en het dan ook geen zin had om aan zijn ouders te vragen of ze de talibanleden herkenden. Hij wijst er ook op dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd waar hij na de brandstichting heeft verbleven en dat hij heeft verklaard zijn reis naar Afghanistan vanuit Paktia aan te vatten.

Ook merkt verzoeker op dat hij een medisch attest van 3 november 2015 heeft voorgelegd waarin onder meer wordt beschreven dat hij een schotwonde had. Hij wijst ook op het volgende: *“Bovendien worden alle documenten m.b.t. de werkzaamheden van verzoeker voor Front Line thans aanvaard, zodat het vaststaat dat verzoeker voor een buitenlandse onderneming op de luchthaven van Kandahar*

werkzaamheden uitoefende.” Hij stelt dat een dergelijke tewerkstelling voor de taliban niet aanvaardbaar is en dat hij dan ook wel degelijk een risicoprofiel heeft. Hij meent dat hij consistente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en dat de commissaris-generaal thans erkent dat verzoeker wel degelijk als ingenieur werkzaam was bij Front Line. Verzoeker stelt *“Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 48/4 Vw. wanneer de toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd wordt”*.

Vervolgens meent verzoeker dat hij niet in Kabul kan gaan wonen, niet omwille van economische motieven, maar omdat zijn leven en veiligheid daar in gevaar zijn aangezien hij er een zeer groot risico loopt om te worden bedreigd en vermoord door de taliban. Het feit dat zijn schoonfamilie er woont, doet hieraan niets af, aldus verzoeker, nu zijn schoonvader eerder niet kon beletten dat hij werd neergeschoten en gestoken en dat zijn kamer in brand werd gestoken, temeer daar zijn schoonvader zijn eigen problemen heeft nu S. zijn dochter opeiste als vergelding voor de dood van zijn broer. Voorts stelt verzoeker *“dat de actuele situatie in Kabul geenszins veilig is ten gevolge van regelmatige en zware random aanslagen, zodat in hoofde van verzoeker een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*. Verzoeker wijst erop dat de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 reeds dateren van meer dan een jaar geleden en dat de veiligheidssituatie in zowel de provincie als de stad Kabul er de laatste maanden zienderogen op achteruit is gegaan. Verzoeker citeert uit een rapport en een internetartikel. Hij stelt dat in de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 *“te lezen staat dat de toestand in de provincie Kabul wel degelijk van die aard is dat er actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*. Vervolgens citeert verzoeker uit onder meer een overzicht van de conflicten en aanslagen in Kabul sinds 2016 en stelt hij dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat de situatie in Kabul relatief veilig is wanneer blijkt dat na de publicatie van de voormelde richtlijnen van 19 april 2016, waarop de commissaris-generaal zich baseerde, de situatie in Kabul zonder enige twijfel enorm is verslechterd. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing is gebaseerd op verouderde en niet langer actuele informatie om ten onrechte te beslissen dat verzoekers leven in Kabul veilig zou zijn en hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport over de veiligheidssituatie in Kabul van 19 juni 2017 (stuk 2).

Met een aangetekend schrijven van 25 januari 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota twee documenten met vertaling bij die zijn problemen bevestigen (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 11 april 2018 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport *“County of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

Zowel doorheen zijn eerste als doorheen zijn tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) verklaarde verzoeker dat hij problemen kende met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden als ingenieur voor het bedrijf Front Line.

Het gezag van gewijsde van arrest x van 13 april 2016 inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming houdt in dat verzoekers zijn voorgehouden werkzaamheden als ingenieur voor Front Line niet aannemelijk maakt. De elementen die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) neerlegt wijzigen de appreciatie inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk als ingenieur voor Front Line gewerkt te hebben.

In voormeld arrest van 13 april 2016, dat kracht van gewijsde heeft, werd reeds gewezen op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden tewerkstelling ondermijnen. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoeker blijk gaf van een gebrekkige kennis van de activiteiten en achtergrondinformatie met betrekking tot Front Line, dat hij ongeloofwaardige en niet-doorleefde verklaringen aflegde over zijn ervaringen op de luchthaven van Kandahar alsook dat de door hem voorgelegde documenten, onder meer omwille van de vele fouten tegen de Engelse spelling, geenszins de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden werkzaamheden kunnen herstellen.

In het kader van onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) volhardt verzoeker in zijn asielmotieven zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en brengt hij een aantal bijkomende documenten bij (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dienaangaande verklaart de commissaris-generaal als volgt in de bestreden beslissing: *“Los van de bemerking dat u minstens een deel van deze stukken naar aanleiding van uw eerste asielprocedure had kunnen neerleggen, kan uit het bijkomend bewijs worden afgeleid dat u uw werkzaamheden voor Front Line in Kandahar afdoende aantoonde en dat u het bijgevolg geloofwaardig maakt als ingenieur voor dit bedrijf actief te zijn geweest.”* Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die uit verzoekers tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid.

De Raad kan de commissaris-generaal echter niet bijtreden waar hij besluit dat de nieuwe elementen van die aard zijn dat ze verzoekers tewerkstelling bij Frontline op de luchthaven van Kandahar alsnog zouden kunnen aantonen. Zoals hierna zal blijken vertonen de nieuwe documenten immers meerdere gebreken waardoor de authenticiteit op ernstig wijze in het gedrang komt. Bovendien volstaat het loutere feit dat verzoeker een aantal bijkomende stukken voorlegt op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden werkzaamheden ongedaan te maken.

Aangaande het geheel van deze bijkomende documenten dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming heeft de Raad reeds vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Uit de informatie in het administratief dossier betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

De e-mail van D.R., een Amerikaans staatsburger die stelt een voormalig manager te zijn voor een bedrijf dat met Front Line samenwerkte in Afghanistan, is opgesteld ten behoeve van de Amerikaanse immigratiedienst. Tijdens zijn gehoor antwoordde verzoeker op de vraag of dhr. D.R. ook bevestigt of verzoeker problemen had omwille van zijn werk, als volgt: *“Hij bevestigt alleen dat ik daar werkte en een badge had. Ik weet niet wat hij nog schrijft. Ook dat hij mijn projectmanager was. We waren een team van ingenieurs.”* (eigen onderlijning) (gehoor II, p. 4). Het is niet aannemelijk dat verzoeker zelf niet beter op de hoogte is van de precieze inhoud van de bijkomende documenten die hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) zelf voorlegt. Bovendien werd de e-mail opgesteld op 12 november 2015 en licht verzoeker niet toe waarom hij deze mail niet eerder kon neerleggen bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De e-mail is bovendien verzonden van een hotmailadres en kan dus door om het even wie zijn aangemaakt.

De kopie van de brief van C.C. van 16 april 2016, bevestigt dat verzoeker werd bedreigd door de taliban. Aan de voorgehouden problemen met verzoeker kan evenwel geen geloof gehecht zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en *infra* wordt bevestigd. Ook deze brief is opgesteld ten behoeve van de Amerikaanse immigratiedienst terwijl uit een e-mail van 28 april 2016 aan verzoeker blijkt dat C.C. verzoeker geluk wenst in zijn *“new country”* en hem daarbij de raad geeft weg te blijven van *“terrorists”*

and insurgents”, hetgeen de ernst en bijgevolg ook de objectieve authenticiteitswaarde ervan in het gedrang brengt. De brief vermeldt overigens dat de ondertekenaar met verzoeker samenwerkte vanaf 11 juni 2011 terwijl verzoeker verklaarde dat hij slechts in december 2012 is beginnen werken voor Front Line. Het loutere feit dat dhr. C.C. wordt vermeld in een internetartikel doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De brief is overigens slechts een kopie die door allerhande knip- en plakwerk makkelijk kan gefabriceerd worden.

Wat betreft de contracten, de e-mails en de Facebookgesprekken dient er nogmaals op gewezen dat valse, Afghaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn (zie *supra*). Daarenboven betreffen het allemaal slechts kopieën, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Overigens blijkt de identiteit in bepaalde e-mails niet helemaal overeen te stemmen met verzoekers identiteit. Er is immers sprake van J. A. Tarakhi, waarbij kan worden vastgesteld dat de derde naam niet voorkomt op verzoekers taskara en verzoeker zelf hiervoor geen verklaring heeft (gehoorverslag, 24 mei 2017). De brief van een medewerker van het Belgische Rode Kruis kan bezwaarlijk worden beschouwd als afkomstig van een objectieve bron en is hoe dan ook enkel een verzoek gericht aan de Amerikaanse ambassade waaraan nooit enig gevolg is gegeven. Aan de foto kan geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van foto's naar plaats, tijd en omstandigheden en gezien het feit dat uit deze foto niet kan worden afgeleid wie waarom wordt afgebeeld. De enveloppe kan hooguit aantonen dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan, hetgeen op zich niet wordt betwist. Het psychologisch attest is duidelijk opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en kan in die zin dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Verder blijkt uit dit attest niet dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van geloofwaardige, coherente en doorleefde verklaringen. De bevestigingsbrieven die verzoeker bijbracht (rechtsplegingsdossier, stuk 6) zijn evenmin van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Opnieuw dient herhaald dat valse Afghaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn. De stukken zijn overigens niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling (artikel 8 PR RvV). Tevens dient herhaald dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal niet worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker zijn voorgehouden tewerkstelling als ingenieur voor het bedrijf Front Line op de luchthaven van Kandahar in het kader van onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) alsnog aannemelijk wist te maken. Ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slaagt verzoeker er niet in op de motieven inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming een ander licht te werpen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling in Afghanistan, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij stelt naar aanleiding van deze tewerkstelling in Afghanistan te hebben gekend.

Zelfs indien nog enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling als ingenieur voor het bedrijf Front Line op de luchthaven van Kandahar – *quod non* – dan nog maakt hij zijn beweerde problemen naar aanleiding van deze tewerkstelling op zich evenmin aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gemotiveerd dat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban sinds zijn vertrek verzoekers familie niet meer zou hebben lastiggevallen; (ii) verzoeker pas met zijn activiteiten staakte nadat er geen bouwprojecten meer waren en dus niet naar aanleiding van de beweerde bedreigingen; (iii) verzoekers kennis van R. en S. gebrekkig is; (iv) verzoeker vermeldde R. niet tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; (v) verzoeker verschillende onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn beweerde problemen met de taliban; en (vi) verzoeker geen enkel stuk ter staving van zijn beweerde problemen met de taliban voorlegt.

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Waar hij aanvoert dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een verkeerde beoordeling werd gemaakt, dient opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat de Raad, in het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep, heden meent dat verzoeker nog steeds zijn beweerde tewerkstelling bij Front Line op de luchthaven van Kandahar niet aannemelijk weet te maken. Hoe dan ook doet dit op zich geen afbreuk aan de pertinentie van de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers beweerde problemen met de taliban. Op welke wijze het feit of verzoeker vier tanden verloor en in zijn linkerzijde werd gestoken dan wel of hij met een mes werd gestoken in zijn romp en in zijn dij werd geschoten, een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven, kan niet worden ingezien.

Hooguit betreft het een materiële vergissing, die voor het overige geen belang heeft voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dat verzoeker niet zou vragen uit zelfbescherming en dat zijn ouders hem niets zouden vertellen om hem niet te verontrusten, is slechts een blote en gratuite *post factum*-bewering. Dat zijn jongste broer niet meer naar school zou gaan, is eveneens slechts een blote bewering. In zoverre zijn jongste broer niet meer naar school zou gaan, kunnen hieraan een veelheid aan redenen ten grondslag liggen. Verzoekers problemen met de taliban worden hierdoor dan ook geenszins alsnog aangetoond. Evenmin werpt deze bewering een ander licht op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing. Dat de familie van S. verzoekers schoonzus zou opeisen bij verzoekers schoonvader, is opnieuw slechts een blote bewering, die geloofwaardigheid ontbeert gelet op de vele onaannemelijkheden, vaagheden en lacunes in verzoekers asielrelaas, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing. Waar verzoeker beweert dat iedereen in zijn omgeving van herkomst ervan op de hoogte is dat hij het land heeft verlaten en dat niet is aangetoond dat de taliban zijn familie zou viseren, dient erop gewezen dat van een gewelddadige en terroristische organisatie als de taliban wel degelijk kan worden verwacht dat zij trachten hun bedreigingen ten aanzien van verzoeker kracht bij te zetten, eventueel door het onder druk zetten van zijn familie, en dat zij niet louter verzoeker laten begaan door naar het buitenland te vluchten, wanneer zij eerder zelfs tot brandstichting zouden zijn overgegaan. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker als volgt stelt in onderhavig verzoekschrift: *“Bovendien is verzoeker na deze aanval naar Kabul gegaan voor verzorging en is vandaar naar Kandahar gereisd waar hij zijn werkzaamheden verderzette. Verzoeker is dus niet meer naar zijn teruggekeerd, zodat hij ook niet verwachtte nog problemen te hebben met de taliban.”*, waaruit blijkt dat verzoeker zijn beweerdde problemen met de taliban op eenvoudige wijze kan ontkomen door niet terug te keren naar zijn dorp van herkomst. Dergelijke bewering valt bezwaarlijk te rijmen met een voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder beweert dat niet kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de bezigheden van R., de samenstelling van diens gezin en de plaats van zijn overlijden, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd. Gezien de centrale rol van R. in verzoekers asielrelaas, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich terdege informeert over deze persoon en diens levenswandel. Dat verzoeker beweert als volgt in zijn verzoekschrift: *“Voor verzoeker telde enkel dat deze persoon ervoor kon zorgen dat de lokale taliban hem met rust liet en verder had hij geen enkele interesse in R.”*, is gezien de Afghaanse context met een grote invloed van de taliban en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, geenszins ernstig te noemen.

Verder laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze het zich niet goed voelen en het vasten tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hem ervan zou weerhouden een dermate belangrijke persoon in zijn asielrelaas als R. te vermelden. Aan zijn bewering dat hij door de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk zou zijn gezet om het kort te houden, kan geen geloof worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt: *“Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u onder druk werd gezet door de tolk en dat u het allemaal zeer kort moest houden (CGVS, p.14). Uw argumentatie kan allesbehalve overtuigen, te meer u bij de DVZ ook uitdrukkelijk zei dat de Taliban u viseerden omdat u voor de buitenlanders werkte. Uw directe vluchtaanleiding, namelijk het feit dat u verantwoordelijk zou worden geacht voor de dood van een belangrijk commandant van de Taliban en u als gevolg hiervan een jaar na het staken van uw activiteiten opnieuw problemen zou hebben gekend, zou u aldus geheel onvermeld hebben gelaten. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Uw verklaring als zou u zich niet goed hebben gevoeld (CGVS, p.14), kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet vermelden van dit essentieel element van uw asielrelaas, meer bepaald de aanzet tot uw vertrek.”*

Waar verzoeker verder aanvoert dat de talibanleden hun gezichten bedekken en dat het daarom geen zin had om aan zijn ouders te vragen of zij de talibanleden hadden herkend, dient erop gewezen dat deze talibanleden verzoeker ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en in België internationale bescherming te vragen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de personen die hem bedreigen. Dat hij zich niet eens de moeite getroost om te trachten te achterhalen welke personen bij deze bedreigingen betrokken zijn louter omdat zij hun gezicht bedekken, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Verder wordt in de bestreden beslissing tevens terecht geoordeeld als volgt:

“Voorts kan nog worden opgemerkt dat u heden verklaart dat u na die brandstichting naar een vriend in het district Chamkanay in de provincie Paktia bent gevluht. U zou daar nog twee weken hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS, p.12, 13). Dit element ontbreekt eveneens in het relaas zoals u het bij de DVZ bracht. U gaf daar aan dat u tot uw vertrek uit Afghanistan in Landi Karez in Mohammad Agha verbleef (verklaring DVZ d.d. 23.09.2015, vraag 10). U beweert dat het u niet gevraagd werd en dat u wel gezegd heeft dat uw reis in Paktia begon (CGVS, p.15). Dat blijkt evenwel nergens uit het verslag van de DVZ.”

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te stellen dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd waar hij na de brandstichting heeft verbleven en dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vanuit Paktia te zijn vertrokken, wat neerkomt op het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker verder opmerkt dat hij een attest neerlegde waarin wordt vermeld dat hij een schotwonde opliep, dient vastgesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 2) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In de loop van 2016 heeft IS in de stad Kabul een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid werd gevisieerd. Deze aanslagen op zich kunnen niet worden beschouwd als willekeurig geweld tegen burgers zonder aanwijsbaar doelwit.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 2) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, zoals het CGVS ook al opmerkte in de weigeringsbeslissing van 30 november 2015 en zoals de RvV bevestigd heeft, blijkt dat u een hoogopgeleid persoon bent die een universitaire opleiding in de burgerlijke ingenieurswetenschappen genoot. Daarnaast volgde u nog verschillende opleidingen, waaronder Engels en verschillende wetenschappelijke vakken (zie gehoorverslag CGVS d.d. 10.11.2015, p.7-8). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u al enkele jaren als ingenieur gewerkt heeft en mee instond voor de uitvoering van diverse bouwprojecten. U beschikt dus over de vaardigheden om in Kabul aan werk te geraken. Bovendien bent u vertrouwd met het leven in de stad Kabul. Voor u uw studies aan de universiteit van Paktia begon, hebt u immers een jaar in Kabul gestudeerd en gewoond. U huurde er zelf een kamer (zie gehoorverslag CGVS d.d. 10.11.2015, p.7). Verder wordt opgemerkt dat u zich in Kabul op een belangrijk netwerk kan beroepen aangezien uw echtgenote van de provincie Kabul afkomstig is en uw schoonvader, een voormalig directeur van een meisjesschool, daar nog steeds woont (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.11.2015, p.6 en 19-20). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER